

PISMO OZ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” W POLITECHNICE WARSZAWSKIEJ

Nr 9/2015/100-e

Wydanie specjalne

BERLIN – MAJ 1945 roku... fakty... mity...

Wrzesień 1939 – maj 1945

Końcowym aktem

II WOJNY ŚWIATOWEJ W EUROPIE

BYŁA BEZWARUNKOWA

kapitulacja Wehrmachtu

II Wojna Światowa rozpoczęła się 1. września 1939 roku atakiem niemieckim na Polskę. Trwała do 2. września 1945 roku, kiedy to Japonia podpisała kapitulację. Była bez wątpienia największą, najokrutniejszą i najkrwawszą w dziejach. Zginęło w niej ponad 55 milionów ludzi, zniszczone zostały setki miast, niektóre, jak Warszawa, Drezno czy Nagasaki, niemal całkowicie. Ta wojna zmieniła świat, zmieniła ludzi. Nigdy, bowiem życie ludzkie nie było tak mało warte, tak wzgardzone i tak pozbawione wszelkiej godności i jakiegokolwiek szacunku, jak w tamtych czasach. Obozy śmierci, getta, masowe egzekucje, wywózki, zbiorowe groby dla tysięcy ludzi - to dziś wydaje się czymś nierealnym, wymyślonym, dla niektórych wręcz śmiesznym. Ale tak było... Nie możemy o tym zapomnieć, bo pamięć, to jedyne, co możemy ofiarować milionom ofiar tej strasznej dziejowej apokalipsy. Niech słowa, znajdujące się na pomniku polskich żołnierzy na cmentarzu wojskowym pod Monte Casino, uświadomią nam, czym naprawdę jest honor, wierność i miłość, prawdziwa miłość idei:

***PRZECHODNIU, POWIEDZ POLSCE, ŻEŚMY
POLEGLI WIERNI W JEJ SŁUŻBIE, ZA
WOLNOŚĆ NASZĄ I WASZĄ, MY ŻOŁNIERZE
POLSCY ODDALIŚMY – BOGU DUCHA, ZIEMI
WŁOSKIEJ CIAŁO, A SERCA, POLSCE.***

II Wojna Światowa

trwała od 1. września 1939 roku

1. września 1939 – atak Niemiec na Polskę – początek II Wojny Światowej;

do 2. września 1945 roku

2. września 1945 – kapitulacja Japonii – koniec II Wojny Światowej

II Wojna Światowa była najkrwawszą wojną w historii ludzkości. Szacuje się, że w trakcie jej trwania zginęły 72 miliony ludzi, z tego 47 milionów cywilów. Po stronie Aliantów zginęło 61 milionów ludzi a 11 milionów po stronie państw Osi.

II Wojna Światowa trwała: 6 lat;

II Wojna Światowa trwała: 72 miesiące;

II Wojna Światowa trwała: 2190 dni.

II WOJNA ŚWIATOWA zaczęła się

w 1939 ROKU

- 1. września – atak Niemiec na Polskę – początek II Wojny Światowej;
- 3. września – Wielka Brytania i Francja przystępują do wojny. Nie rozpoczynają działań militarnych;
- 17. września – agresja ZSRR – Armia Czerwona wkracza na terytorium Rzeczypospolitej;
- 28. września – kapitulacja Warszawy;
- 28. września – traktat o przyjaźni i granicy pomiędzy III Rzeszą a ZSRR;
- 28. września – tajna umowa współpracy NKWD i Gestapo zobowiązująca III Rzeszę i ZSRR do wspólnego zwalczania wszelkich form polskiego oporu wobec okupacji;
- 26. października – utworzenie Generalnego Gubernatorstwa;
- 30. listopada – agresja ZSRR na Finlandię – początek wojny zimowej;

ROK 1940

- 2. marca – Ławrientij Beria – Ludowy Komisarz Spraw Wewnętrznych ZSRR (szef NKWD) – skierował do Stalina tajną notatkę, w której po zdefiniowaniu, że polscy jeńcy wojenni (14736 osób) oraz więźniowie w więzieniach Zachodniej Białorusi i Ukrainy (18632 osoby, z tego 1207. oficerów i 5141. policjantów) stanowią zdeklarowanych i nie rokujących nadziei poprawy wrogów władzy sowieckiej, stwierdził, że NKWD uważa za uzasadnione: rozstrzelanie 14,7 tys. jeńców i 11 tys. więźniów, bez wzywania skazanych, bez przedstawiania zarzutów, bez decyzji o zakończeniu śledztwa i aktu oskarżenia;
- 12. marca – traktat pokojowy między Finlandią a ZSRR – Finlandia utraciła około 10% terytorium, ale zachowała niepodległość, powstanie republiki Karelo-Fińskiej;
- 9. kwietnia – Niemcy atakują Danię i Norwegię; Dania zostaje zajęta w ciągu jednego dnia; Norwegia broni się przez trzy miesiące, Niemcy wspomagani są przez norweskich faszystów z Vidkunem Quislingiem;
- 10. maja – atak Niemców na kraje Beneluxu i Francję;
- 10. czerwca – Włochy przyłączają się do wojny i atakują Francję;
- 14. czerwca – Niemcy zajmują Paryż;
- 22. czerwca - Francja podpisuje zawieszenie broni z Niemcami (lasek Compiègne);
- 25. czerwca – utworzenie państwa Vichy (z marszałkiem Petain'em na czele);
- sierpień-październik – powietrzna bitwa o Anglię – naloty niemieckie na terytorium Wielkiej Brytanii;
- 3.-6. sierpnia – podporządkowanie przez ZSRR krajów nadbałtyckich;

Oni obronili Anglię

wrzesień – nieudany atak Włochów na Egipt – utrata Cyrenajki wraz z Tobrukiem;
29. września – podpisanie PAKTU TRZECH – Niemiec, Włoch i Japonii;
28. października – nieudany atak Włochów na Grecję – utrata części Albanii;

ROK 1941

11. marca – ustawa Kongresu amerykańskiego „Lend & Lease Act”;
kwiecień – początek ofensywy niemieckiej w Afryce;

Afrika Korps pod dowództwem gen. Erwina Rommla

6. kwietnia – Niemcy atakują Jugosławię i Grecję. Powstaje Niezależne Państwo Chorwackie, Słowenia i Serbia zostały wcielone do Niemiec, Macedonia do Bułgarii, Czarnogóra do Włoch;
22. maja – kapitulacja Grecji;
22. czerwca – napaść Niemiec na ZSRR;
14. sierpnia – podpisanie Karty Atlantycznej przez Churchilla i Roosevelta – dokumentu obejmującego cele wojenne państw alianckich i zasady powojennego ładu;
październik – dwaj polscy robotnicy kolejowi pracujący w Organizacji Todt odkryli masowe groby w Katyniu;
listopad – zatrzymanie ofensywy niemieckiej pod Moskwą;
5./6. grudnia – odrzucenie wojsk niemieckich przez siły radzieckie dowodzone przez gen. Żukowa;
7. grudnia – atak Japończyków na Pearl Harbor;

11. grudnia – wypowiedzenie wojny USA przez Niemców;

ROK 1942

- 1. stycznia – konferencja w Waszyngtonie – ogłoszenie Karty Narodów Zjednoczonych – dokumentu przygotowującego powstanie ONZ;
- marzec – odkrycie na terenie przedwojennego niemiecko-radzieckiego ośrodka NKWD, znajdującego się w lesie, zwanym katyńskim, masowych grobów polskich oficerów;
- czerwiec – bitwa o Midway;
- czerwiec – ofensywa niemiecka na Stalingrad;
- sierpień – zatrzymanie ofensywy w Afryce pod El Alamein;
- listopad – kontrofensywa sił amerykańsko-brytyjskich w Afryce – wypieranie wojsk niemieckich z Egiptu i Libii;
- listopad – okrążenie wojsk niemieckich pod Stalingradem;

ROK 1943

- styczeń – konferencja w Casablance – ustalenie: wojna prowadzona będzie do ostatecznej i bezwarunkowej kapitulacji Niemiec oraz, że zostanie utworzony drugi front we Włoszech;

- maj – koniec bitwy o Atlantyk – w wyniku ogromnych strat, Niemcy zdecydowali się wstrzymać akcje okrętów podwodnych na Atlantyku;
- maj – kapitulacja ostatnich oddziałów niemieckich w Afryce;
- lipiec – bitwa pod Kurskiem – przegrana Niemców w największej bitwie pancерnej;

10. lipca – desant wojsk alianckich na Sycylii;

30. października – Moskwa: deklaracja USA, Wielkiej Brytanii i ZSRR o procesach sądowych zbrodniarzy hitlerowskich – zapowiedź procesów w Norymberdze;

28. listopada – 1. grudnia – konferencja w Teheranie – pierwsze spotkanie wielkiej trójki – Churchilla, Roosevelta i Stalina; podjęto decyzję o desancie w Normandii, ustalono wstępny podział Europy na strefy wpływów, poparto jugosłowiańską partyzantkę Tita;

ROK 1944

maj – zdobycie Monte Casino przez 2. Korpus Polski generała Andersa;

4. czerwca – zdobycie przez aliantów Rzymu;

6. czerwca – D-day – desant aliantów w Normandii;

lipiec – dojście wojsk radzieckich do Wisły;

1. sierpnia - wybuch Powstania Warszawskiego;

22. sierpnia – bitwa pod Falaise;

październik – spotkanie Churchilla i Stalina w Moskwie – ustalenie podziału wpływów na Bałkanach;

16. grudnia – nieudana ofensywa niemiecka w rejonie Ardenów;

ROK 1945

17. stycznia – Warszawa wyzwolona od Niemców;

4.-11. lutego – Konferencja Jałtańska – kolejne spotkanie wielkiej trójki; decyzje odnośnie powojennej sytuacji Niemiec oraz Polski. ZSRR zobowiązała się do ataku na Japonię;

12. kwietnia – zgon prezydenta USA Franklina Roosevelta;

28. kwietnia – rozstrzelanie Benito Mussoliniego;

30. kwietnia – samobójstwo Adolfa Hitlera;

2. maja – zdobycie Berlina;

2. maja – dowódca obrony Berlina, generał H. Weidling, zdecydował o poddaniu miasta Armii Czerwonej. Tego dnia poddały się resztki armii niemieckiej w północnych Włoszech.

70. lat temu Niemcy podpisały bezwarunkową kapitulację, która kończyła wojnę w Europie. Istnieją dwie oficjalne daty tego wydarzenia – 8. maja w państwach zachodnich i 9. maja w ZSRR – Rosji.

U podstaw propagandowego sporu tkwi odmienna interpretacja czasu podpisywania aktów prawnych, podpisywanych przez aliantów z admirałem Karlem Doenitzem.

Admirał Karl Doenitz po śmierci Adolfa Hitlera jako prezydent Niemiec negocjował warunki kapitulacji.

Przedśmiertny dekret Adolfa Hitlera o mianowaniu Doenitza głową państwa dotarł do jego kwatery w Szlezwiku-Holsztynie 1. maja 1945 roku. Głównym celem nowego przywódcy dogorywającej III Rzeszy, było jak najszybsze zawieszenie broni na froncie zachodnim.

Doenitz zakładał, że walczące nadal z Armią Czerwoną wojska niemieckie będą mogły swobodnie cofać się na zachód i po przejściu linii frontu poddadzą się Amerykanom bądź Brytyjczykom, unikając w ten sposób niewoli sowieckiej. Wiązano z tym nadzieję na przepuszczenie na zachód cywilnych niemieckich uchodźców.

2. maja 1945 roku około godziny 6⁰⁰, w parku Tiergarten, żołnierze z 1. Dywizji Kościuszkowskiej, zatknęli na środku trzeciej kondygnacji Siegessäule (pruskiej kolumnie zwycięstwa) białą-czerwoną sztandar. Drugą flagę na balustradzie drugiej kondygnacji, na polecenie por. Piotra Potapskiego, powiesili żołnierze z 3. dywizjonu.

Trzecią flagę powiesiło pięciu polskich żołnierzy z 1. Dywizji Piechoty. Po kapitulacji, na Kolumnie Zwycięstwa i na Bramie Brandenburskiej zawisły białą-czerwone flagi. Później czerwone sztandary wieszali żołnierze radzieccy.

Polska flaga zawisła nad Berlinem >na Kolumnie Zwycięstwa (Siegessäule)< jako pierwsza, zanim swoją zdążyli wywiesić żołnierze radzieccy.

Gest ten miał symboliczną wymowę, gdy na kolumnie upamiętniającej podboje i imperializm pruski w centrum Berlina powiewała polska flaga. Było to upokorzenie większe niż czerwone sztandary na Bramie Brandenburskiej, niemieckim parlamencie czy kancelarii Rzeszy.

4. maja naczelny dowódca wojsk brytyjskich na froncie zachodnim, marszałek Bernard Montgomery, przyjął w swej polowej kwaterze kapitulację wojsk niemieckich w północno-zachodnich Niemczech, Danii i Holandii. Akt ten podpisał wydelegowany przez Doenitza admirał Hans von Friedeburg.

Marszałek Bernard Montgomery omawia warunki kapitulacji wojsk niemieckich z admirałem Hans-Georgiem von Friedeburg

5. maja skapitulowały wojska niemieckie w południowych Niemczech, Tyrolu i zachodniej Austrii. Von Friedeburg przybył na dalsze rokowania do kwatery naczelnego dowództwa alianckich sił ekspedycyjnych w Reims we Francji.

6. maja dołączył szef sztabu dowodzenia w Naczelny Dowództwie Wehrmachtu generał Alfred Jodl. Obaj starali się przeforsować wariant zawieszenia broni na zachodzie i przepuszczania przez linię frontu żołnierzy i uchodźców, cofających się ze wschodu. Naczelny aliancki dowódca, generał Dwight Eisenhower, nie wyraził na to zgody, obawiając się, że separatystyczny rozejm wywoła polityczny zatarg Zachodu ze Stalinem.

Eisenhower zagroził jednocześnie zaryglowaniem linii frontu po upływie 48 godzin, czym wymusił zgodę Doenitza na bezwarunkową kapitulację całości niemieckich sił zbrojnych.

Odpowiedni dokument Jodl i von Friedeburg podpisali w Reims 7. maja o godzinie 2⁴¹ nad ranem. Przewidywał on przerwanie walk 8. maja o godzinie 23⁰¹.

General Jodl i admirał von Friedeburg podpisują 7. maja 1945 roku w Reims akt kapitulacji Niemiec

Tekst aktu kapitulacji:

1. My, niżej podpisani działając z upoważnienia niemieckiego naczelnego dowództwa, dokonujemy bezwarunkowej kapitulacji przed naczelnym dowódcą sojusznicznych sił ekspedycyjnych i również przed naczelnym dowództwem Armii Czerwonej – wszystkich sił lądowych, morskich i powietrznych znajdujących się w chwili obecnej pod dowództwem niemieckim.
2. Niemieckie naczelne dowództwo natychmiast wyda rozkaz wszystkim niemieckim jednostkom wojsk lądowych, marynarki wojennej i lotnictwa znajdującym się pod dowództwem niemieckim, aby 8 maja o godzinie 23.01 czasu środkowoeuropejskiego przerwały aktywne działania bojowe.
3. Akt bezwarunkowej kapitulacji wojskowej nie przesądza dalszego uregulowania sprawy kapitulacji, nałożonego przez lub w imieniu Narodów Zjednoczonych i stosującego się do Niemiec i do niemieckich sił zbrojnych jako całości, które zastąpi ten dokument.

Podpisano: Jodl – generał wojsk lądowych
Von Friedeburg – admirał
Wilhelm Oxenius – major

W imieniu aliantów pod aktem kapitulacji – później nazwanym „Wstępnym protokołem kapitulacji” podpisał się generał Walter Smith, jako przedstawiciel Naczelnego Dowódcy Wojsk Ekspedycyjnych generała Eisenhowera oraz generał artylerii Iwan Susłoparow reprezentujący dowództwo radzieckie.

Ze strony niemieckiej złożyli podpisy: generał Alfred Jodl Szef Sztabu Dowodzenia Wehrmachtu w Naczelny Dowództwie Wehrmachtu, reprezentujący całość sił zbrojnych oraz wojska lądowe, major Wilhelm Oxenius przedstawiciel Naczelnego Dowódcy Luftwaffe i admirał Hans-Georg von Friedeburg Naczelny Dowódca Kriegsmarine. Delegacja niemiecka działała z upoważnienia Naczelnego Dowódcy Wehrmachtu wielkiego admirała Karla Doenitza.

Nie wywieszono flagi francuskiej, a zaproszony francuski generał François Sevez – przedstawiciel gospodarzy – był podczas tej ceremonii świadkiem a nie stroną.

Postanowienia aktu weszły w życie 8. maja 1945 roku, o godzinie 23⁰¹.

Żołnierz armii radzieckiej pod zburzonym Reichstagiem

„W kwaterze głównej generała Eisenhowera w Reims generał pułkownik Jodl, mając pełnomocnictwo od wielkiego admirała Dönitza, podpisuje całkowitą kapitulację Wehrmachtu. Wojna w Europie zostaje zakończona.” – głośiły oficjalne komunikaty.

„Tak, widziałem to. Widziałem, jak najważniejsi przywódcy Niemiec formalnie przyznali, że zostali pokonani – na lądzie, w wodzie i w powietrzu. Moment podpisu aktu bezwarunkowej kapitulacji, który złożył gen. Jodl, nie był dramatyczny. Cała ceremonia była pozbawiona emocji. Jej atmosfera nie została podwyższona nawet pomimo obecności fotoreporterów i lamp błyskowych. Jeżeli był jakikolwiek dramatyzm tej sytuacji, a był, to dlatego, że w sercach czuliśmy, że oto nadchodzi oswobodzenie, wyzwolenie od cierpienia w udręczonej Europie.” – relacjonował kapitulację hitlerowskich Niemiec korespondent wojenny radia BBC - Thomas Cadet.

Zachodni alianci świętowali zwycięstwo nad faszyzmem. *„To wasze zwycięstwo. To zwycięstwo sprawy wolności w każdym kraju. W całej naszej długiej historii nie widzieliśmy wspanialszego momentu niż dzisiaj. Każdy mężczyzna czy kobieta zrobił co mógł. Ani te długie lata, ani niebezpieczeństwa, ani szaleńcze ataki wroga nie osłabiły postawy narodu brytyjskiego. Niech Bóg was błogosławi” – powiedział w przemówieniu do narodu Winston Churchill, premier Wielkiej Brytanii.*

Stalin uznał jednak, że Związek Sowiecki, jako główne mocarstwo koalicji antyhitlerowskiej nie może zaakceptować tej formy przypieczętowania zwycięstwa nad Niemcami.

Zażądał ponowienia aktu kapitulacji, w obecności przedstawicieli naczelnych dowództw czterech głównych państw sojuszniczych. Strona zachodnia wyraziła na to zgodę, choć nie traktowała sprawy zbyt prestiżowo.

8. maja brytyjski samolot wojskowy dostarczył na berlińskie lotnisko Tempelhof trzyosobową delegację niemiecką z feldmarszałkiem Wilhelmem Keitlem na czele. Przygotowany dokument zawierał te same warunki bezwarunkowego poddania się wojsk niemieckich, jakie ustalono poprzedniego dnia w Reims.

Późnym wieczorem, (według czasu moskiewskiego już 9. maja) powtórzono podpisanie bezwarunkowej kapitulacji Wehrmachtu i innych sił zbrojnych III Rzeszy, tym razem całych Niemiec przed przedstawicielami trzech mocarstw sojuszniczych – ZSRR, USA i Wielkiej Brytanii.

Tekst aktu kapitulacji:

1. My, niżej podpisani działając w imieniu niemieckiego naczelnego dowództwa, zgadzamy się na bezwarunkową kapitulację przed Naczelnyim Dowództwem Armii Czerwonej i Naczelnyim Dowództwem Sojuszniczych Sił Ekspedycyjnych – wszystkich naszych sił zbrojnych na lądzie, morzu i w powietrzu znajdujących się obecnie pod dowództwem niemieckim.

*Podpisano: Keitel – feldmarszałek
Von Friegeburg – admirał
Stumpf – generał Luftwaffe*

Obecni byli: generał Carl Spaatz (USA) oraz brytyjski marszałek lotnictwa Arthur Tedder. Na uroczystość do Berlina generał Charles de Gaulle wysłał generała Jeana de Lattre de Tassigny'ego. Uroczystość otworzył Żukow polecając wprowadzić przedstawicieli niemieckiego dowództwa. Pierwszy wszedł w galowym mundurze feldmarszałek Wilhelm Keitel, prawa ręka Hitlera w sprawach wojskowych. Oddał honory przedstawicielom dowództw alianckich, unosząc do góry marszałkowską buławę. Za nim weszli generał pułkownik Stumpf i admirał von Friededeburg. Każdemu towarzyszył adiutant. Sowieccy oficerowie poprowadzili delegację do osobnego stołu przy drzwiach wejściowych. Keitel usiadł po środku.

Delegacja niemiecka

Żukow zapytał: „Czy jesteście w posiadaniu aktu bezwarunkowej kapitulacji, czy zapoznaliście się z jego treścią i czy macie upoważnienie do jego podpisania?”. Pytanie powtórzył po angielsku marszałek Tedder.

Delegacja radziecka

Po wysłuchaniu tłumacza, Keitel odpowiedział, że niemieccy delegaci znają treść aktu i gotowi są go podpisać. Jego adiutant przyniósł do stołu główne upoważnienie wystawione przez szefa niemieckiego rządu admirała Dönitza, Niemiecki feldmarszałek czekał na przyniesienie dokumentów kapitulacyjnych do jego stołu. Ale Żukow zwrócił się do tłumacza: „Powiedz im, żeby podeszli podpisać.” Keitel był wściekły. Przemarsz do stołu zwycięzców i złożenie podpisu potraktował jako osobiste upokorzenie.

...trzeba podpisać

Wstał, wziął buławę. Wypadł mu monokl. Szybko nałożył go. Siadł przy głównym stole na brzeżku krzesła, ściągnął skózaną rękawiczkę i powoli podpisał pięć egzemplarzy kapitulacji.

Keitel podpisuje

Generał NKWD Iwan Sierow podszedł do stołu i przez ramię obserwował Keitla podczas podpisywania. Po feldmarszałku podpisują się gen Stumpf i admirał von Friedeburg. Keitel powoli wraca na miejsce przy wejściu.

Podpisuje brytyjski marszałek Arthur Tadler

Żukow poleca wyprowadzić generałów i ich adiutantów. Za progiem stali się jeńcami.

O godzinie 0.50 Żukow kończy ceremonię kapitulacyjną i poleca nadać triumfalną depeszę do Moskwy. O pierwszej w nocy rozpoczął się bankiet. Rozpoczął go Żukow toastem: „*Za pabiedu*”. Rozpoczęła się noc zwycięzców.

Podpisujący akt kapitulacji Wehrmachtu w imieniu Niemiec, Keitel skomentował obecność de Tassigny'ego w ten sposób, że powinien on złożyć podpis po obu stronach – składających i przyjmujących kapitulację. W końcu po protokolarnych przepychankach, miejsce na flagę i podpis (po stronie przyjmujących kapitulację, ale też jako świadek) się znalazło.

Przebieg procesu kapitulacji Wehrmachtu wpłynął w zasadniczy sposób na światową politykę w następnych dziesięcioleciach. Francja uzyskała dzięki temu status czwartego mocarstwa, dostała swoją strefę okupacyjną, w ONZ – stałe miejsce w Radzie Bezpieczeństwa, a w 2005 roku – wizerunek żołnierza (obok radzieckiego, amerykańskiego i brytyjskiego) na moskiewskim pomniku na Pokłonnej Górze z okazji sześćdziesiątej rocznicy końca wojny. Mniej natomiast ważnym skutkiem faktu, że ceremonia w Berlinie odbyła się – także ze względu na nieporozumienia wokół osoby de Tassigny'ego – dopiero późnym wieczorem 8. maja. Było to powodem tego, że przez następnych czterdzieści kilka lat świat zachodni obchodził rocznicę zakończenia wojny z hitlerowskimi Niemcami 8. maja, a ZSRR i państwa bloku socjalistycznego (w tym Polska) – 9. maja, ponieważ ceremonia odbyła się po północy czasu moskiewskiego.

Dowódcy koalicji po odebraniu kapitulacji Niemiec, od lewej: Montgomery (W. Brytania), Eisenhower (USA), Żukow (Zw. Radziecki) i Tedder (W. Brytania)

Akt bezwarunkowej kapitulacji Niemiec, który tak często pokazywały kroniki filmowe, był de facto powtórką, teatralną inscenizacją dokonaną na potrzeby propagandy sowieckiej, dokonaną dla zadowolenia miłości własnej Stalina. Chodziło o to, żeby w roli głównego mocarstwa, gospodarza imprezy występował Związek Sowiecki, a nie mocarstwa zachodnie.

Skąd się wziął ten taniec dat? Stalin nie lubił, kiedy ktoś zastępuje go w roli reżysera ważnych, prestiżowych wydarzeń. Jednocześnie nauczył się już lekceważyć zachodnich aliantów, którzy lekką ręką oddali mu w pacht połowę Europy, łącznie ze swoim najwierniejszym sojusznikiem – Polską. Teraz zażądał powtórki kapitulacji, ale już w kwaterze kommarszałka Gieorgija Żukowa w Berlinie. I tak powstał, w bloku komunistycznym, Dzień Pabiedy 9. maja...

Ale, Sowiety równie dobrze mogłyby przyjmować, co składać kapitulację... Przecież wojnę przegrywał ich wierny sojusznik, z którym w sierpniu 1939 r. dzielili strefy interesów w Europie i przecinali na pół napadniętą wspólnie Polskę...

Niestety, z woli aliantów przysługiwał im tytuł zwycięzcy – i to takiego, który bierze główną wygraną...

Czy Polacy cieszyli się z końca wojny? Oczywiście. Z końca TAKIEJ wojny cieszył się każdy człowiek na świecie. Cieszył się z końca codziennego zabijania.

Polacy byli po wojnie przekonywani, że kapitulacja Niemiec nastąpiła 9. maja 1945 r. Polska sowiecka zadekretowała ten dzień, na polecenie Stalina, jako „narodowy dzień zwycięstwa”, co było nie tylko kłamliwe, ale i absurdałne. Ta „zwycięska” Polska była po wojnie nie tylko mniejsza, ale i pozbawiona suwerenności na rzecz Sowietów.

W rzeczywistości niemiecka kapitulacja nastąpiła 7. maja. I nie była to kapitulacja przed Amerykanami i Brytyjczykami, jak się do dziś pisze, lecz przez sprzymierzonymi w ogóle, na co wyraźnie wskazuje podpis generała Susłoparowa.

8. maja ukazał się dekret, zatwierdzony przez Prezydenta Krajowej Rady Narodowej Bolesława Bierut o ustanowieniu w dniu 9. maja Narodowego Święta Zwycięstwa i Wolności:

„Celem upamiętnienia po wsze czasy zwycięstwa Narodu Polskiego i Jego Wielkich Sprzymierzeńców nad najeźdźcą germańskim, demokracji nad hitleryzmem i faszyzmem, wolności i sprawiedliwości nad niewolą i gwałtem”.

W PRL 9. maja był jednym z najważniejszych, uroczystie obchodzonych świąt państwowych. Tym samym propaganda PRL wpisywała się w sowiecką wersję wydarzeń.

Sowieci, dzięki układom teherańsko-jałtańskim, opanowali pół Europy. 9. maja to było święto Armii Czerwonej.

Żołnierze Armii Czerwonej świętujący zdobycie Berlina, maj 1945 r.

9. maja Armia Czerwona zajęła Pragę;

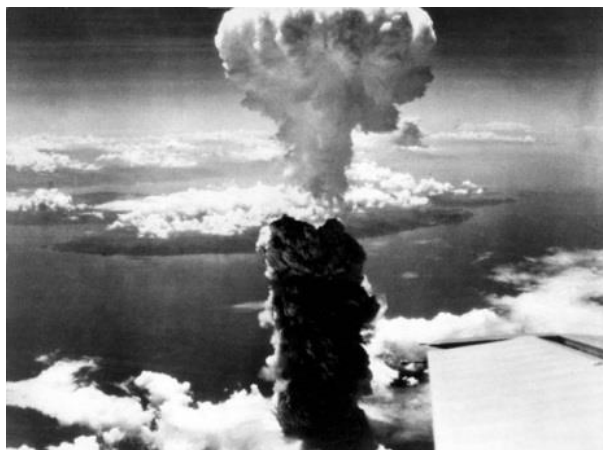
11. maja skapitulowało zgrupowanie wojsk niemieckich marszałka F. Schörnera w zachodnich Czechach. Nowe władze w okupowanych Niemczech ukonstytuowały się na podstawie ustaleń Europejskiej Komisji Doradczej z 12. września 1944 r. (pracującej zgodnie z postanowieniami deklaracji ministrów spraw zagranicznych USA, ZSRR i Wielkiej Brytanii z 30. października 1943), która realizowała plan podziału Niemiec na strefy okupacyjne (jałtańska konferencja). Dalsze rozstrzygnięcia kwestii niemieckich zapadły na konferencji poczdamskiej.

16. lipca – pierwsza detonacja bomby atomowej w USA;

17. lipca – 2. sierpnia konferencja w Poczdamie;

6. i 9. sierpnia – zrzućenie bomb atomowych na Hirosimę i Nagasaki;

15. sierpnia – kapitulacja Japonii

Kapitulacja III Rzeszy zakończyła działania wojenne w Europie. Nadal jednak toczyły się walki z Japonią na Dalekim Wschodzie. Dopiero podpisanie aktu jej kapitulacji 2. września 1945 r. – było formalnym końcem II Wojny Światowej.

Hitler, pomimo braku wykształcenia i przygotowania wojskowego, jako zwierzchnik sił zbrojnych osiągnął niebywale sukcesy. Uważał, że przeciwnikowi nigdy nie należy ustępować, choćby to miało doprowadzić do zagłady armii... Ale bardzo wiele zawdzięczał niemieckiej generalicji.

30. kwietnia 1945 roku Hitler popełnił samobójstwo. Parę dni później, 8. maja, feldmarszałek Wilhelm Keitel podpisał akt bezwarunkowej kapitulacji Niemiec.

Wilhelm Keitel – feldmarszałek

Po zakończeniu I Wojny szybko awansował w Reichswerze. W latach 1926-1933 dowodził wydziałem organizacyjnym Sztabu Generalnego. Od 1935 r. był szefem Zarządu Ogólnego Wehrmachtu w ministerstwie wojny, a w lutym 1938 r. został szefem Naczelnego Dowództwa Wehrmachtu (Oberkommando der Wehrmacht). Brał udział w przygotowywaniu większości najważniejszych działań wojennych. 22. czerwca 1940 r. prowadził negocjacje na temat zawieszenia broni w wojnie z Francją i podpisał akt zawieszenia broni w Compiègne.

Był odpowiedzialny za liczne zbrodnie wojenne Wehrmachtu jako absolutnie posłuszny wykonawca rozkazów Hitlera i jeden z jego najbliższych współpracowników. Podpisał m.in. rozkazy dotyczące traktowania jeńców radzieckich oraz Rosjan na terenach okupowanych (6. czerwca 1941 r. podpisał tzw. Kommissarbefehl, czyli rozkaz rozstrzeliwania radzieckich komisarzy).

7. grudnia 1941 r. podpisał specjalny dekret Hitlera „*Nacht und Nebel*” (*Noc i mgła*) nakazujący represje (aresztowania i umieszczania w obozach koncentracyjnych) członków opozycji antyhitlerowskiej działających w okupowanych państwach Europy Zachodniej – w wyniku akcji wymordowano około 7000. osób.

8. maja 1945 r. podpisał w Berlinie akt bezwarunkowej kapitulacji niemieckich sił zbrojnych, po czym został aresztowany. Osądzony przez Międzynarodowy Trybunał Wojskowy w Norymberdze. Za zbrodnie wojenne został skazany na karę śmierci przez powieszenie. Wyrok wykonano 16. października 1946 roku.

Heinz Guderian – generał pułkownik Wehrmachtu, Generalny Inspektor Wojsk Pancernych, szef sztabu Naczelnego Dowództwa Wojsk Lądowych, teoretyk wojskowości.

W czasie II Wojny Światowej dowodził początkowo XIX Korpusem. Brał udział w walkach podczas ataku na Polskę w 1939 i na Francję w 1940 r.

Podczas kampanii wrześniowej jego korpus idący na Brześć został zatrzymany pod Wizną na trzy dni przez zaledwie 720. polskich żołnierzy dowodzonych przez kapitana Władysława Raginisa, którzy poddali się dopiero po tym, jak Guderian zagroził rozstrzelaniem jeńców wojennych. Następnie wyruszył na Brześć, który zdobył rankiem 17. września. Za wrześniową kampanię został odznaczony Krzyżem Rycerskim Krzyża Żelaznego.

We Francji dowodził natarciem przez Las Ardeński i rzekę Mozę. Następnie Grupa Guderiana wyruszyła w Wogezy i Jurę zajmując: Belfort, Pontarlier i Besancon.

Podczas Operacji Barbarossa, w 1941 r. miał już stopień generała pułkownika i dowodził Grupą Pancerną swojego imienia. Błyskawiczne posuwanie się w głąb ZSRR zyskało mu wśród podwładnych przydomek „Szybki Heinz”. W lipcu 1941 r. otrzymał Krzyż Rycerski Krzyża Żelaznego z liśćmi dębu, a od 5. października był dowódcą 2. Armii Pancernej. Jego czołówki pancerne w krótkim czasie zajęły Smoleńsk, a gdy był gotowy do ruszenia na Moskwę, nakazano mu wykonać zwrot na południe, w kierunku Kijowa. 25. grudnia 1941 r. odsunięto go od dowodzenia i przeniesiono do rezerwy z powodu konfliktu z feldmarszałkiem von Kluge i za wydanie rozkazu cofnięcia się wbrew dyrektywom Hitlera.

Po klęsce pod Stalingradem przywrócono go do czynnej służby i 1. marca 1943 r. mianowano Generalnym Inspektorem Wojsk Pancernych. Odpowiadał za rozbudowę i wykorzystanie bojowe sił pancernych.

21. lipca 1944 r., po nieudanym zamachu na życie Hitlera, został szefem sztabu Naczelnego Dowództwa Wojsk Lądowych. Na tym stanowisku zainspirował powstanie Volkssturmu. 28. marca 1945 r. Hitler zdymisjonował go. 10. maja 1945. został wzięty do niewoli. Po aresztowaniu przesłuchiowano go w sprawie zbrodni wojennych, ale nie postawiono żadnych zarzutów mimo protestów Polaków, utrzymujących, iż groził zamordowaniem jeńców wojennych. Wypuszczono go w czerwcu 1948 r.

Johannes Rommel – feldmarszałek. Był najmłodszym niemieckim feldmarszałkiem. Dowodził Afrika Korps – niemieckim korpusem ekspedycyjnym w Afryce. Dzięki swoim posunięciom i taktyce szybkiego przemieszczania wojsk stał się żywą legendą wśród żołnierzy niemieckich, ale przede wszystkim wśród aliantów. Ze względu na przebiegłość nazwany *Lisem Pustyni*. Pod koniec wojny został skierowany do Francji jako dowódca Grupy Armii B, z zadaniem poprawienia umocnień w Normandii, w obliczu spodziewanej alianckiej inwazji.

Po nieudanym zamachu, Himmler i Bormann poinformowali Hitlera, że Rommel solidaryzował się ze spiskowcami. Przedstawili mu raporty SD i informacje wüzburgskiego kreisleitera. Potwierdzeniem chwiejnej postawy feldmarszałka w oczach Hitlera był jego apel do führera, by zakończyć wojnę podpisaniem układu z aliantami. W najbliższych kręgach mówił też, że wojna jest przegrana. Ze względu na ogromną popularność Rommla, Hitler zdecydował o zgładzeniu go po cichu i bez rozprawy sądowej. Rozkaz wykonał generał Burgdorf. Wraz z Ernstem Maiselem przybył do Rommla i postawił go przed wyborem: publiczny proces i kompromitacja oraz prawdopodobny lincz na rodzinie lub zażycie cyjanku i uniknięcie dalszych nieprzyjemności. Rommel zmarł w samochodzie. Opinię publiczną poinformowano, że zmarł w wyniku odniesionych ran. Wyprawiono mu pogrzeb państwowy ze wszystkimi honorami, na który jednak nie przybyli najwyżsi urzędnicy NSDAP.

Karl Dönitz – grossadmiral, dowódca broni podwodnej III Rzeszy w latach 1935-1943, naczelny dowódca Kriegsmarine w latach 1943-1945 oraz ostatni naczelny dowódca Wehrmachtu, a ostatecznie prezydent III Rzeszy. Międzynarodowy Trybunał Wojskowy w Norymberdze uznał Dönitza winnym popełnienia zbrodni wojennych i skazał na karę 10. lat więzienia.

Alfred Jodl – generał-pułkownik. Od sierpnia 1939 r. był szefem oddziału operacyjnego zarządu sztabu Wehrmachtu, a następnie szefem sztabu dowodzenia w Oberkommando der Wehrmacht. Był głównym autorem planów militarnych III Rzeszy, oraz bliskim doradcą Hitlera. 7. maja 1945 r. podpisał w Reims akt bezwarunkowej kapitulacji niemieckich sił zbrojnych.

Hermann Göring

Odznaczenia

– działacz nazistowski, jeden z twórców i głównych postaci hitlerowskiej III Rzeszy, zbrodniarz wojenny. As myśliwski z czasów I Wojny Światowej, w latach 1933-1945 minister lotnictwa Rzeszy, w latach 1935-1945 dowódca niemieckiego lotnictwa wojskowego. W latach 1928-1945 poseł do Reichstagu. Od 10. kwietnia 1933 r. do 23. kwietnia 1945 r. premier Prus. Był jedną z najważniejszych osób, które umożliwiły zbudowanie potęgi Hitlera. Po aresztowaniu marszałka został na krótko ostatnim szefem OKW.

Friedrich Paulus – feldmarszałek. Przed wojną dowódca 4. Gruppenkommando. Podczas ataku III Rzeszy na Polskę został szefem sztabu 10. Armii, która 26. października 1939 r. została przemianowana na 6. Armię Polową. Po udanej operacji Fall Weiss wziął również udział w ataku na Francję i kraje Beneluksu.

Był dowódcą przeprowadzonych na dużą skalę strategicznych symulacji działań na froncie wschodnim. Współtwórca operacji „Barbarossa”. Dowódca 6. Armii Polowej, która zapisała się w historii, dzięki krwawym bojom pod Stalingradem. Pierwszy niemiecki feldmarszałek, który podczas działań II Wojny Światowej skapitulował i dał się wziąć do niewoli. W przededniu kapitulacji, 30. stycznia 1943 r., został awansowany przez Hitlera do stopnia feldmarszałka. Hitler liczył na to, że Paulus nie skapituje i popełni samobójstwo, bowiem od 1871 r. żaden niemiecki feldmarszałek nie dał się żywcem wziąć do niewoli. W mniemaniu Hitlera, samobójstwo Paulusa stanowiłoby symbol nieustępliwości wojsk niemieckich.

Oceny Stalina, jako głównodowodzącego, są jednoznaczne. Wdał się w amoralny związek sojusznicy z Hitlerem, kosztem Polski. Konsekwencją tego był początkowy, po ataku Niemców, upadek i depresja, niemoc decyzyjna i pewne upokorzenie. To dowódcy: Żukow, Rokossowski i Koniew podjęli inicjatywę, doprowadzając do stabilizacji sytuacji, dali szansę Stalinowi na powrót do roli najwyższego rozkazodawcy. Ale jako dyletant w rzemiośle wojennym nie był w stanie kompetentnie zarządzać ogromną machiną wojenną w skali dotąd poza Niemcami nieznaną.

Dowódcy dziesięciu frontów wiosną 1945 r. (siedzą od lewej: I. Koniew, A. Wasilewski, G. Żukow, K. Rokossowski, K. Mierieckow; stoją od lewej: F. Tolbuchin, R. Malinowski, L. Goworow, A. Jeriomienko, I. Bagramian)

Żukow dał się poznać, jako oficer samodzielnie myślący, odważny w głoszeniu swego zdania.

Georgij Żukow

Odznaczenia

– uczestnik rewolucji październikowej, szef Sztabu Generalnego Armii Czerwonej, zastępca naczelnego wodza podczas II Wojny Światowej, minister obrony ZSRR, czterokrotny Bohater Związku Radzieckiego (1939, 1944, 1945, 1956) i Mongolii (1972), członek Komitetu Centralnego KPZR (1953–1957), deputowany do Rady Najwyższej ZSRR 1., 2., 3. i 4. kadencji (1937–1958). Podczas II Wojny Światowej w 1941 r. szef Sztabu Generalnego, od lipca 1942 r. zastępca naczelnego wodza. Jako szef sztabu, był jednym z współodpowiedzialnych za katastrofalne klęski Armii Czerwonej w pierwszych miesiącach wojny, w czasie których w krótkim czasie ZSRR stracił miliony żołnierzy. Był dowódcą frontów: m.in. Leningradzkiego, Zachodniego, 1. Ukraińskiego, 1. Białoruskiego. Wsławił się w bitwie na Łuku Kurskim. Wraz z Ławrientijem Berią był odpowiedzialny za masowe deportacje ludności w okresie II Wojny Światowej w głąb ZSRR. Jego podpis widnieje obok podpisu Berii m.in. na rozkazie Komisariatu Spraw Wewnętrznych i Ludowego Komisariatu Obrony ZSRR nr 0078/42" – o wysiedleniu do poszczególnych krajów ZSRR wszystkich Ukraińców, którzy mieszkali pod okupacją niemiecką. W rozkazie napisał:

... Rozkazuję:

- 1.) Wysiedlić do odległych rejonów ZSRR wszystkich Ukraińców mieszkających pod niemieckimi rządami okupacyjnymi.
- 2.) Wysiedlenie dotyczy: w pierwszej kolejności Ukraińców, którzy pracowali i służyli Niemcom; w drugiej kolejności pozostałych Ukraińców, którzy znają warunki życiowe panujące podczas okupacji niemieckiej; wysiedlenie rozpocząć po tym, jak zostaną zebrane plony i przekazane na rzecz państwa na potrzeby Armii Czerwonej; wysiedlenie powinno się odbywać wyłącznie w nocy i niespodziewanie, żeby nikomu nie udało się ukryć i żeby nikt nie mógł się kontaktować z członkami rodziny, którzy są w Armii Czerwonej.
- 3.) Nad czerwonoarmistami i dowódcami z okupowanych terenów ustalić nadzór: w specjalnych wydziałach każdemu z nich założyć akta; wszystkie listy sprawdzać, ale nie przez cenzurę, tylko przez wydział specjalny; wystosować jednego tajnego współpracownika na 5 dowódców i czerwonoarmistów.
- 4.) Do walk z antyradzieckimi bandami przerzucić 12. i 25. dywizje NKWD. Rozkaz ogłosić dowódcom do dowódcy pułku włącznie.

*Komisarz ludowy spraw wewnętrznych ZSRR Beria,
zastępca komisarza ludowego obrony ZSRR marszałek Związku Radzieckiego Żukow.*

Pod koniec wojny kierował operacją berlińską. Ponosi odpowiedzialność za ogromne straty poniesione przy przekraczaniu linii Odry i Nysy i w walkach o miasto, bezskutecznie próbując zdobyć stolicę Rzeszy Niemieckiej przed świętem 1. Maja.

8. maja 1945 r. w Berlinie, w imieniu Naczelnego Dowództwa Armii Czerwonej, wraz z przedstawicielami rządów USA, Wielkiej Brytanii i Francji przyjął z rąk feldmarszałka Wilhelma Keitla bezwarunkową kapitulację hitlerowskich Niemiec i został mianowany dowódcą radzieckiej strefy okupacyjnej, został także radzieckim przedstawicielem w Międzysojuszniczej Radzie Kontroli.

Eisenhower, Żukow i Tedder

24. czerwca 1945 r na polecenie Stalina wspólnie z Rokossowskim zorganizował triumfalną Paradę Zwycięstwa na Placu Czerwonym, podczas której, na specjalny podest przed Mauzoleum Lenina, zostało rzuconych 200 zdobycznych niemieckich sztandarów wojskowych. Pierwszym rzuconym był osobisty proporzec Wodza i Kanclerza Rzeszy Adolfa Hitlera. Na trybunie honorowej znaleźli się m.in.: Józef Stalin, Wiaczesław Mołotow, Michaił Kalinin, marsz. Siemion Budionny, marsz. Kliment Woroszyłow oraz inni członkowie Biura Politycznego KC KPZR.

*Stalin i dostojnicy sowieccy obserwują defiladę zwycięstwa na Placu Czerwonym, 24. czerwca 1945 r.
Paradę dowodził marszałek Rokossowski, paradę przyjmował marszałek Żukow.*

Marszałek Związku Radzieckiego Żukow

Polski zabrakło w wielkiej defiladzie zwycięstwa, 24. czerwca 1945 r. w Moskwie. Formalnie, maszerowali żołnierze i oficerowie w polskich mundurach, ale byli to w większości Rosjanie „delegowani na Polaków” do polskiej armii.

Na czele: generał Władysław Korczyński: Владислав Викентиевич Корчиц – generał broni (*генерал-полковник*) Armii Czerwonej i generał broni Wojska Polskiego, poseł na Sejm PRL I kadencji, członek Komisji Wojskowej Biura Politycznego KC PZPR, nadzorującej Ludowe Wojsko Polskie od maja 1949 r., 1954 r. odwołany do ZSRR.

Pierwszy z lewej: generał Stanisław Popławski: Станислав Гилярович Поплавский – radziecki dowódca wojskowy, generał armii Armii Radzieckiej i generał armii Ludowego Wojska Polskiego, dowódca Wojsk Lądowych LWP (1947–1950), wiceminister obrony narodowej PRL (1949–1956), członek Komitetu Centralnego PZPR (1949–1956), poseł na Sejm Ustawodawczy i na Sejm PRL I kadencji, członek Komisji Wojskowej Biura Politycznego KC PZPR nadzorującej Wojsko Polskie od maja 1949 r. Bohater Związku Radzieckiego (1945).

Trzeci z lewej: generał Karol Świerczewski, generał pułkownik Armii Czerwonej i generał broni Wojska Polskiego, działacz komunistyczny sowiecki, hiszpański oraz polski, członek Centralnego Biura Komunistów Polskich i Komitetu Centralnego Polskiej Partii Robotniczej, wiceminister obrony narodowej, poseł do Krajowej Rady Narodowej i na Sejm Ustawodawczy 1947–1952.

Pierwszy z prawej: generał Rotkiewicz. W 1918 r. rozpoczął służbę wojskową w Armii Czerwonej. Po ukończeniu Kursu Inżynieryjno-Wojskowego dowodził plutonem, kompanią i batalionem w 4 Kazańskiej Szkole Inżynieryjnej. W 1941 r. powołany do służby wojskowej w Armii Czerwonej. Dowodził batalionem, pułkiem i dywizją. 23. lipca 1944 r. odkomenderowany w stopniu pułkownika do Wojska Polskiego. Był szefem sztabu, a później dowódcą 2. Dywizji Piechoty, z którą uczestniczył w walkach o Warszawę i Wał Pomorski. Szef sztabu 1. Armii Wojska Polskiego od marca do maja 1945 r. W styczniu 1957 r. zakończył służbę w Wojsku Polskim i powrócił do ZSRR.

Dla Rosjan roku 1945, zwycięstwo było sprawą zbyt ważną, by się nim z kimkolwiek dzielić.

Za czasów radzieckich w centrum Moskwy, w pobliżu Kremla, postawiono pomnik Żukowa. W sumie poświęcono mu około 40. pomników. Ustanowiono również Medal Żukowa, odznaczenie, które wręcza się do dziś.

Medal Żukowa

Żukow zarówno w czasach ZSRR, jak i w dzisiejszej Rosji to ikona. Za rządów zaczął się rodzić kult Żukowa: marszałka sławiono jako geniusza, kogoś na podobieństwo Cezara lub Napoleona. Przedstawiano go, jako wielkiego dowódcę, który poprowadził ZSRR do zwycięstwa w II Wojnie Światowej, człowieka nieodpowiedzialnego za zbrodnie czasów stalinowskich. Pojawił się ruch młodzieżowy, który obrał sobie za patrona właśnie jego: wcześniej byli pionierzy leninowcy, teraz żukowowcy. Niedawno w Rosji pojawiła się propozycja, aby Żukowa kanonizować i zaliczyć w poczet świętych Rosyjskiego Kościoła Prawosławnego.

Inny obraz tej ikony ZSRR ukazuje Wiktor Suworow w książkach: „Żukow. Cień Zwycięstwa” oraz „Kłęska”. Według niego Żukow był nieudolnym dowódcą posługującym się bardziej zdolnymi podwładnymi i wypierającym się odpowiedzialności za nieprzygotowanie ZSRR do obrony w 1941 r. To z jego inicjatywy w 1941 r. pozbawiono czołgi piechoty i stworzono niesterowalne w dowodzeniu formacje pancerne (korpusy zmechanizowane), łatwo padające łupem Niemców. Ponadto w decydujących momentach, Żukow zręcznie unikał podejmowania decyzji. Symbolem jego dokonań były odznaczenia i tytuły. Pierwsze odznaczenie – Order Czerwonego Sztandaru, otrzymał w 1921 r. za stłumienie antybolszewickiego powstania chłopskiego na Tambowszczyźnie. W 1956 r. jako jedyny w historii przyznał sobie, będąc ministrem obrony, czwartą Złotą Gwiazdę Bohatera Związku Radzieckiego (wbrew statutowi orderu). Decyzję uzasadnił następująco: „...*W uznaniu wielkich zasług, a także na sześćdziesiąte urodziny...*”. Żukow był posiadaczem znaczącej liczby orderów i odznaczeń, radzieckich i zagranicznych. Jego kolekcja odznaczeń przewyższa ilościowo nawet odznaczenia Stalina.

Order Zwycięstwa – dwukrotnie (10 kwietnia 1944 – № 1, 30 marca 1945 – № 5); Order Lenina – sześciokrotnie (1936, 1939, 1945, 1956, 1966, 1971); Order Rewolucji Październikowej (1968); Order Czerwonego Sztandaru – trzykrotnie (1922, 1944, 1949); Order Suworowa I klasy – dwukrotnie (1943, 1943); Order św. Jerzego – dwukrotnie; Medal „Za obronę Moskwy”; Medal „Za obronę Leningradu”; Medal „Za obronę Stalingradu”; Medal „Za obronę Kaukazu”; Medal „Za wyzwolenie Warszawy”; Medal „Za zdobycie Berlina”; Medal „Za zwycięstwo nad Japonią”; Medal 100-lecia urodzin Lenina; Medal „Za zwycięstwo nad Niemcami w Wielkiej Wojnie Ojczyźnianej 1941–1945”; Medal 20-lecia Zwycięstwa w Wielkiej Wojnie Ojczyźnianej 1941–1945; Medal jubileuszowy XX-lecia Robotniczo-Chłopskiej Armii Czerwonej; Medal jubileuszowy 30-lecia Radzieckiej Armii i Marynarki Wojennej; Medal 40-lecia Sił Zbrojnych ZSRR; Medal 50-lecia Sił Zbrojnych ZSRR; Medal 800-lecia Moskwy; Medal 250-lecia Leningradu; Honorowa Broń ze Złotym Godłem Państwowym ZSRR (1968);

Zagraniczne:

Krzyż Wielki Orderu Wojennego Virtuti Militari (1945, Polska); Krzyż Komandorski z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski (1968); Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski (1973); Order Krzyża Grunwaldu I klasy (1945, Polska); Medal za Warszawę 1939-1945 (Polska); Medal za Odrę, Nysę, Bałtyk (Polska); Medal 90-lecia urodzin Georgija Dimitrowa (Bułgaria); Medal 25-lecia Bułgarskiej Armii Ludowej (Bułgaria); Medal Przyjaźni Chińsko-Radzieckiej (ChRL); Order Wojenny Białego Lwa „Za zwycięstwo” I Klasy (CSSR); Order Białego Lwa I Klasy (CSSR); Czechosłowacki Krzyż Walecznych 1939 (CSSR); Wielki Oficerski Krzyż Wojskowego Orderu Republiki (1956, Egipt); Krzyż Wielki Legii Honorowej (1945, Francja); Krzyż Wojenny (Francja); Order Wolności (1956, Jugosławia); Bohater Mongolii (1972); Order Suche Batora – trzykrotnie (1968, 1969, 1971, Mongolia); Order Czerwonego Sztandaru – dwukrotnie (1939, Mongolia); Medal „50-lecia Mongolskiej Republiki Ludowej” (Mongolia); Medal „50 lat Mongolskiej Armii Narodowej” (Mongolia); Medal „Za Zwycięstwo nad Japonią” (1945, Mongolia); Medal „XXX lat Zwycięstwa pod Chałchin-Goł” (1969, Mongolia); Order Czerwonego Sztandaru (1939, Tuwińska Republika Ludowa); Wielka Komandorska Legia Zasługi (1945, USA); Order Łaźni (1945, Wielka Brytania); Order Imperium Brytyjskiego (Wielka Brytania); Medal Garibaldi (Włochy); Honorowy Tytuł Partyzanta Italii (1956, Włochy).

Konstanty Rokossowski

Odznaczenia

– marszałek Związku Radzieckiego oraz marszałek Polski, dwukrotny Bohater Związku Radzieckiego, poseł na Sejm PRL I kadencji (1952-1956), wiceprezes Rady Ministrów PRL (1952-1956), przysłany z Moskwy minister Obrony Narodowej RP i PRL (1949-1956), po październiku odwołany ze stanowisk, wrócił do ZSRR, wiceminister Obrony ZSRR (1958-1962), deputowany do Rady Najwyższej ZSRR II, V, VI i VII kadencji.

Iwan Koniew

Odznaczenia

– marszałek Związku Radzieckiego (1944), pierwszy dowódca Zjednoczonych Sił Zbrojnych Państw Stron Układu Warszawskiego (1955–1960), dwukrotny Bohater Związku Radzieckiego (1944, 1945), bohater Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej (1970) oraz bohater Mongolii (1971), deputowany do Rady Najwyższej ZSRR 1.–8. kadencji (1937–1973).

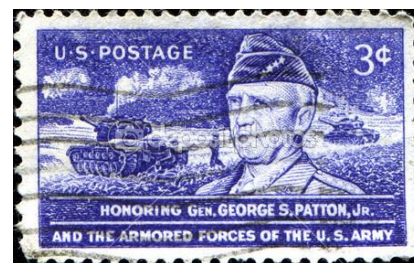

Najwyżsi dowódcy – marszałkowie Armii Czerwonej

Wielkich dowódców alianckich łączyły wybitne umiejętności wojskowe, zdolność pozyskiwania lojalności najbliższego otoczenia oraz przeczucie, że nadchodzą czasy potęgi mediów, a popularność u reporterów wojennych przekłada się na popularność u żołnierzy.

George Patton

Odznaczenia

– amerykański generał. Po zakończeniu kampanii północnoafrykańskiej Pattonowi powierzono dowództwo 7. Armii podczas przygotowań do inwazji na Sycylię. Z powodów politycznych pierwotne plany opanowania wyspy, opracowane przez Pattona, zostały odrzucone.

Plany Montgomery'ego zakładały zajęcie wyspy głównie przez wojska brytyjskie z 7. Armią pełniącą funkcję pomocniczą, polegającą na ochronie zachodniego skrzydła Brytyjczyków. Po udanym lądowaniu na Sycylii wojskom brytyjskim, wbrew planom, nie udało się szybko dotrzeć wzdłuż wschodniego wybrzeża do Messyny. Patton wykorzystał tę sytuację.

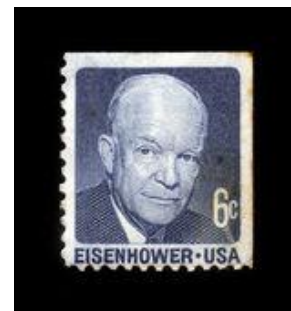
Po szybkim zajęciu Palermo zmienił kierunek ataku na wschodni i posuwając się wzdłuż północnego wybrzeża Sycylii, dotarł do Messyny przed Montgomerym. W czasie inwazji na Włochy, miał duży wpływ na dalszy przebieg wojny. Niemcy uważali go za najlepszego generała alianckiego. Przed inwazją na Normandię w ramach operacji „Fortitude” Patton został dowódcą fikcyjnej 1. Grupy Armii, która pozorowała przygotowania do przeprowadzenia inwazji na Francję w okolicach Pas-de-Calais. Podczas początkowej fazy operacji „Overlord” przebywał w Anglii.

1. sierpnia 1944 r. w wyniku reorganizacji jednostek alianckich w Normandii został dowódcą nowo utworzonej amerykańskiej 3. Armii, która weszła w skład 12. Grupy Armii.

Po kapitulacji Niemiec został gubernatorem wojskowym Bawarii.

Dwight Eisenhower

34. prezydent USA

Odznaczenia

– generał United States Army, uczestnik II Wojny światowej, Naczelnny Dowódca Alianckich Ekspedycyjnych Sił Zbrojnych(1943–1945), polityk, 34. prezydent Stanów Zjednoczonych (1953–1961).

Po przystąpieniu USA do wojny, został naczelnym dowódcą wojsk amerykańskich lądujących w Afryce Północnej w 1942 r.

Kierował inwazją na Sycylię (*Operacją Husky*) i Włochy kontynentalne, a później otrzymał stanowisko dowódcy, dowództwa sił alianckich w Europie Północno-Zachodniej. Przewodził przygotowaniom do lądowania w Normandii i nadzorował marsz aliantów przez Europę. Po zwycięstwie był mianowany dowódcą amerykańskich sił okupacyjnych w Niemczech. Dzięki tym sukcesom zdobył szacunek narodu; zaczęto zastanawiać się nad mianowaniem go kandydatem na prezydenta. Został amerykańskim przedstawicielem w Sojuszniczej Radzie Kontroli. Opracował dokładny raport o broni atomowej. Jego wnioski odznaczały się trafnością i poważnym myśleniem o przyszłości. W 1950 r. przebywał w Paryżu i wspomagał tworzenie struktur NATO w kwestii organizacji wojskowej. Powoli zagłębiał się w politykę, ale jego kariera wojskowa trwała nadal. Wystąpił z armii w czerwcu 1952 r. Zarówno Partia Demokratyczna, jak i Republikańska chciały pozyskać Eisenhowera i delegować go do wyborów prezydenckich w 1952 r. Eisenhower opowiedział się po stronie tych drugich, na co wpływ miała jego dość konserwatywna postawa na problemy wewnętrzne kraju. Otrzymał nominację już w pierwszym głosowaniu. Kandydatem na wiceprezydenta został Richard Nixon, który kilkanaście lat później zasiadł w fotelu prezydenckim.

Harold Alexander

Odznaczenia

– brytyjski arystokrata, wojskowy i polityk, marszałek polny British Army, jeden z najsłynniejszych brytyjskich dowódców II Wojny Światowej, gubernator generalny Kanady i minister obrony Wielkiej Brytanii.

Sir Bernard Montgomery

Odznaczenia

– 1. wicehrabia Montgomery of Alamein, marszałek polny British Army. Szlak bojowy w czasie II Wojny Światowej rozpoczął od kampanii francuskiej 1940 r. Jako głównodowodzący 2. Korpusu. Bronił Dunkierki, przeprowadził ewakuację żołnierzy alianckich na Wyspy Brytyjskie. W latach 1940–1942 był dowódcą korpusu w kraju. W 1942 r. został skierowany do Egiptu. Dowodząc 8. Armią zahamował postępy Afrika Korps, zdążającej w kierunku Nilu. We wrześniu 1942 r. zatrzymał wojska niemiecko-włoskie pod Alam el-Halfa, a w listopadzie zwyciężył w II bitwie pod El Alamein. Starcie jest powszechnie uważane za punkt zwrotny w wojnie w Afryce Północnej, czemu towarzyszył słynny komentarz Churchilla: „*To nie jest koniec, to nawet nie jest początek końca, ale jest to, być może, koniec początku!*”. W 1943 r. dowodził 8. Armią podczas lądowania na Sycylii, a następnie kontynentalnej części Włoch.

Wraz z gen. Eisenhowerem i innymi oficerami opracował plan lądowania aliantów w Normandii, podczas którego był dowódcą sił lądowych. Po wylądowaniu sił pierwszego rzutu dowodził rajdem na Caen i ponosząc serię porażek oswobodził miasto miesiąc po planowanym terminie.

W sierpniu 1944 r. został awansowany do stopnia marszałka. We wrześniu kierował operacją Market Garden. Winą za niepowodzenie obarczył niesłusznie Stanisława Sosabowskiego. Swoją szlak bojowy zakończył 2. maja 1945 r. nad Bałtykiem w Lütjenburgu. Został brytyjskim przedstawicielem w Międzysojuszniczej Radzie Kontroli. Karierę wojskową zakończył w 1958 r. piastując stanowisko zastępcy naczelnego dowódcy sił NATO.

Chester Nimitz

Odznaczenia

– amerykański admirał, oficer okrętów podwodnych i nawodnych, szef Operacji Morskich, dowódca floty Stanów Zjednoczonych na Pacyfiku w latach 1941–1945.

Japoński atak na Pearl Harbor i tym samym przystąpienie Stanów Zjednoczonych do wojny, zastał Nimitza na stanowisku szefa Biura Nawigacji, które objął wiosną 1939 r. 16. grudnia 1941 r., z rekomendacji ówczesnego sekretarza marynarki wojennej Knoxa prezydent Roosevelt zdecydował się powierzyć mu dowództwo floty Pacyfiku, które sprawował do zakończenia II Wojny Światowej. Propozycję objęcia tego stanowiska Nimitz otrzymał już w 1940 r., jednak odrzucił ją tłumacząc głównie względami starszeństwa.

Wśród admirałów marynarki, było kilkunastu starszych rangą. Późniejsze wydarzenia pokazały, że była to jedna z najtrafniejszych decyzji w jego karierze. Admirał przejął dowództwo na okręcie podwodnym USS „Grayling” 31. grudnia 1941 r. w tej samej bazie, którą zbudował kilka lat wcześniej. Jego przybycie do Pearl Harbor zbiegło się z kolejnymi niepowodzeniami aliantów na Pacyfiku. Kilka dni przed objęciem stanowiska, Japończycy zdobyli atol Wake, który był najbardziej na wschód wysuniętą placówką wojskową USA. Największą zasługą Nimitza w pierwszych miesiącach po objęciu dowództwa było umiejętne przewidywanie kolejnych japońskich ruchów na Pacyfiku. Dysponując ponad dwukrotnie słabszą flotą potrafił najpierw doprowadzić do powstrzymania japońskiej inwazji na wschodnią część Nowej Gwinei (bitwa na Morzu Koralowym), a następnie rozbicia japońskiej floty w bitwie o Midway doprowadzając tym samym do względnej równowagi w liczbie lotniskowców. Sukcesy te nie były by możliwe, gdyby nie kadra sztabowa oraz dowódcy, których Nimitz wybrał.

15. grudnia 1945 r. został mianowany szefem Operacji Morskich (było to najwyższe stanowisko w marynarce USA).

Douglas Mac Arthur

Odznaczenia

– amerykański generał armii, dowódca armii alianckich na południowo-zachodnim teatrze działań na Pacyfiku podczas II Wojny Światowej. Uhonorowany najwyższym odznaczeniem wojskowym w Stanach Zjednoczonych – Medalem Honoru. Był jednym z pięciu amerykańskich oficerów, którzy osiągnęli stopień generała armii (General of the Army, odpowiednik marszałka).

W 1935 r., został oddelegowany do dowodzenia siłami zbrojnymi Filipin, gdzie w 1936 r. otrzymał stopień filipińskiego feldmarszałka. Wraz z wybuchem wojny na Pacyfiku dowodził siłami broniącymi Filipin. Pomimo, że dał się zaskoczyć japońskim atakiem, tracąc w ciągu pierwszych dni niemal całe lotnictwo, był w stanie zorganizować trwającą ponad dwa miesiące regularną obronę wysp. Nie zdołał jednak powstrzymać japońskiej ofensywy, musiał opuścić Filipiny i ewakuować się do Australii. Uczynił to na osobisty rozkaz prezydenta USA, wcześniej odmawiając opuszczenia wysp na polecenie szefa sztabu US Army, gen. Marshalla.

Po przylocie do Australii wypowiedział słynne słowa: „*I shall return*” (*Wróćę*). Poczucie winy z powodu opuszczenia walczących żołnierzy, z których 10000. zostało po kapitulacji Bataanu zamordowanych przez Japończyków, towarzyszyło mu do końca życia. Przez propagandę osi został wtedy nazwany tchórzem, i aby odeprzeć te ataki, Kongres przyznał mu Medal Honoru. Nie bez znaczenia w wydaniu decyzji o jego ewakuacji był fakt, że amerykańskie dowództwo nie chciało dopuścić do sytuacji zagrażającej możliwością wzięcia do japońskiej niewoli tak wysokiego stopniem dowódcy.

W latach 1942–1945 był dowódcą wszystkich sił alianckich na obszarze południowo-zachodniego Pacyfiku. W czasie pełnienia tej funkcji uczynił wszystko, aby dotrzymać obietnicy złożonej po opuszczeniu Filipin. Początkowo, jako dowódca obrony Australii bronił Nowej Gwinei, łamiąc japońską ofensywę na Port Moresby. Następnie, wraz ze wzrostem przewagi USA w wojnie, przeszedł do ofensywy, przeprowadzając ogółem 46 pomyślnych desantów.

Pomimo sprzeciwu dowódcy floty, admirała Nimitza, który uważał, że Filipiny można spokojnie ominąć w drodze ku Japonii i unikając zbędnych strat uderzyć na nią najkrótszą drogą – przez Tajwan, na konferencji na Hawajach w lipcu 1944 r., udało mu się przeforsować decyzję o ataku na Filipiny, argumentując, iż nieodebranie ich Japończykom w walce, skutkowałoby utratą prestiżu Stanów Zjednoczonych w oczach narodów Dalekiego Wschodu na długie lata. 20. października 1944 r., wraz z przebywającym na wygnaniu prezydentem Filipin Sergio Osmeńą i grupą oficerów, wyszedł na plażę w zatoce Leyte. Powiedział: „*Narodzie filipiński, wróciłem!*”, realizując tym samym obietnicę sprzed dwóch lat. Wydarzenie to upamiętnia okolicznościowy pomnik stylizowany na tę scenę.

W kwietniu 1945 r. został mianowany dowódcą sił zbrojnych na Pacyfiku z głównym zadaniem przygotowania i dokonania inwazji na Japonię właściwą. Był już wtedy, od 18. grudnia 1944 r., pięciogwiazdkowym generałem (General of the Army) i podlegały mu wszystkie amerykańskie siły lądowe i powietrzne w Azji.

Gdy po krwawych walkach o Okinawę zakończonych 1. lipca 1945 r., przygotowywał się do planowanego na listopad 1945 r. lądowania na Kiusiu, dwa amerykańskie nuklearne naloty na Hiroszimę i Nagasaki zakończyły w sierpniu wojnę z Japonią. 2. września, jako naczelny wódz wszystkich państw sprzymierzonych – upoważniony do tego oprócz Trumana przez premiera Winstona Churchilla, Józefa Stalina i Czang Kaj-szeka – przyjął na pokładzie pancernika „*Missouri*” bezwarunkową kapitulację Japonii, kończącą ostatecznie II Wojnę Światową.

Mac Arthur podpisujący w imieniu sprzymierzonych akt bezwarunkowej kapitulacji Japonii

14. sierpnia 1945 r. z polecenia prezydenta Trumana został głównodowodzącym sojusznicznych wojsk okupacyjnych w Japonii (Supreme Commander of the Allied Powers). Otrzymał tym samym niemal absolutną władzę nad 70 milionami mieszkańców okupowanego kraju z cesarzem włącznie. Chociaż rząd japoński wciąż formalnie funkcjonował i ustanowiono w Tokio tzw. Radę Sojuszniczą (USA, ZSRR, Wspólnota Brytyjska, Chiny), to decyzje tych organów nie były dla generała wiążące. Rządził za pomocą dekretów, które podpisywał w imieniu własnym, a nie rządu Stanów Zjednoczonych. Zagraniczni dyplomaci w Japonii akredytowani byli przy nim, a nie przy cesarzu. Miał prawo rozwiązywać parlament, delegalizować partie polityczne, zwalniać wszystkich urzędników. Nie zamierzał jednak i nie uczynił ze swoich szerokich prerogatyw niczego, co mogłoby przekształcić Japonię w zniewoloną kolonię, a jego samego w satrapę podbitej krainy. Miał wizję przekształcenia Japonii w kraj demokratyczny ze społeczeństwem obywatelskim, funkcjonującym na Dalekim Wschodzie, jako pełnoprawny podmiot polityki światowej.

George Marshall

Odznaczenia

– generał armii United States Army, uczestnik I i II Wojny Światowej, polityk, 50. Sekretarz stanu Stanów Zjednoczonych (1947–1949), sekretarz obrony USA (1950–1951), przewodniczący Amerykańskiego Czerwonego Krzyża, laureat Pokojowej Nagrody Nobla (1953).

Od 1901 r. w armii amerykańskiej. Do czasu wybuchu II Wojny światowej pełnił wiele funkcji związanych ze szkoleniem, planowaniem oraz modernizacją uzbrojenia. W 1939 r. prezydent Franklin Roosevelt mianował go szefem Sztabu Armii Lądowej. Pełnił tę funkcję do 1945 r.

Uważany jest za współtwórcę doktryny Trumana oraz twórcę planu pomocy gospodarczej dla Europy „*European Recovery Program*”, od jego nazwiska nazwanego „*Planem Marshalla*”.

W uznaniu zasług w stworzeniu „*Planu Marshalla*” w 1953 r. został uhonorowany Pokojową Nagrodą Nobla.

II Wojna Światowa rozpoczęła się w Polsce, na Westerplatte. Pierwsi zginęli żołnierze z orzełkiem na czapkach. Walczyli na wszystkich frontach świata. Byli również w Berlinie, w maju 1945 roku. Pamiętamy o nich i ich dowódcach.

POLSKA 1939 ROK

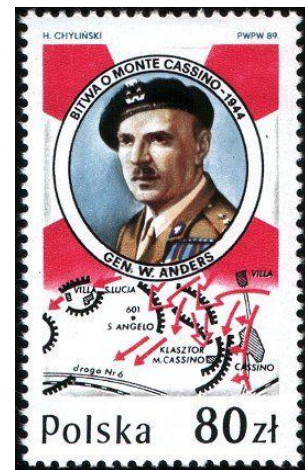
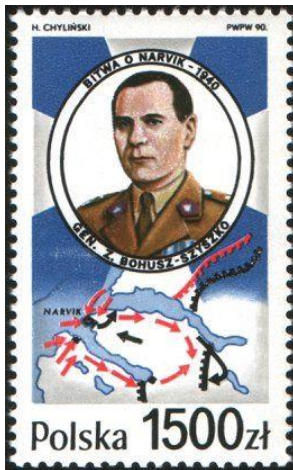
Modlin – gen. Wiktor Thomée

Tomaszów Lubelski – gen. Antoni Szyling

Warszawa – gen. Walerian Czuma

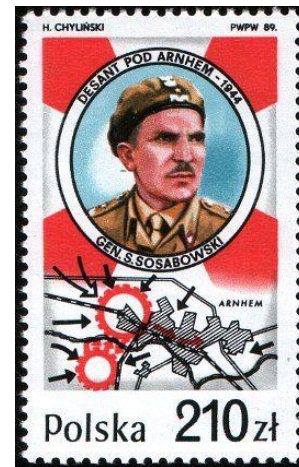

Narvik – gen. Z. Bohusz-Szyszko Tobruk – gen. S. Kopanski

Monte Cassino – gen. W. Anders

Falaise – gen. St. Maczek

Arnhem – gen. S. Sosabowski

Lenino – gen. Z. Berling

1. Dywizja Piechoty przełamała obronę nieprzyjaciela, ale nie w pełni wykonała swoje zadanie. Związała i wykrwawiła znaczne siły przeciwnika. W walkach Niemcy stracili 1500. żołnierzy, a 326. dostało się do niewoli. W czasie walk, dywizja wraz z jednostkami wsparcia poniosła tak ciężkie straty (510. zabitych, 1776. rannych, a 776. dostało się do niewoli niemieckiej lub zostało uznanych za zaginionych bez wieści, tj. ok. 25% całego stanu osobowego), że po dwóch dniach walki musiała zostać wycofana z pierwszej linii.

Zakończyła się II Wojna Światowa. Armie zakończyły swoje działania bojowe. Po euforii, świat przystąpił do odbudowy ruin, a zniszczenia były ogromne. Dla polityków rozpoczął się czas wielkiej aktywności. Trzeba było wyjaśniać nieuchronność potrzeb militarnych, wytłumaczyć hasło: „Ani kroku w tył” i jaka była cena takiego hasła.

Należało wzbudzić i utrzymać przekonanie (władzę) przez wszelkie manipulacje. W ZSRR rozpoczęła się wielka wojna mitów o „Wielką Wojnę Ojczyźnianą”.

... i wszystko jest jasne...

ON...poprowadził na zachód i zawiesił sztandary w Berlinie

...i dokonał tego wielki Stalin symbol przyjaźni narodów ZSRR

Autor (wydanej również w Polsce książki – „Prawdy i mity wielkiej wojny ojczyźnianej”) profesor Borys Sokołow stwierdza, że dziś w Rosji, po upadku doktryny komunizmu, trzeba historię pisać od nowa, trzeba pisać prawdziwą historię. Książka pisana jest w formie dziennikarskiego wywiadu-rzeki.

„Związek Radziecki w czasie II Wojny Światowej stracił 43 miliony ludzi. Do tej pory historycy pisali o 20-26 milionach... Nie twierdzę, że w Armii Czerwonej nie było bohaterów, a jedynie to że my ich dziś nie znamy. Tych prawdziwych. Bo ci, których zna każde rosyjskie dziecko, których pomniki zdobią główne place naszych miast, to postaci albo całkowicie zmyślane, albo zmyślane ich bohaterskie czyny. To kolosy wykute dłutem komunistycznych propagandystów. Do lat 60. obowiązywała liczba strat 8-10 milionów. Później ZSRR przyznał się do owych 20. Wszystko po to by ukryć prawdę o wojnie. Zrównoważyć jakoś straty rosyjskie z niemieckimi. Prawda zaś jest taka, że jeśli nie liczyć cywilów, straty na froncie wśród żołnierzy kształtowały się 1:10 na korzyść Wehrmachtu. Straty sowieckie były i są tabu, bo ujawnienie prawdy musiałoby pociągnąć za sobą konieczność wytłumaczenia, jak do tego mogło dojść, jak to było możliwe. A to z kolei wymusiłoby napisanie historii wojny od nowa...

Dziś po pierestrojce i głośności, po zmuszonym wypełnianiu białych plam historii i odkłamywaniu, nikt przy zdrowych zmysłach już w Rosji nie kwestionuje, że Stalin był mordercą i tyranem. Ale tylko do roku 1941 i znów od 1945 do dnia swojej śmierci. Na te przeszło trzy lata pomiędzy przeistacza się zaś w cudowny sposób w męża opatrznociowego ojczyzny i narodu. Te przeszło trzy lata niezwyklej metamorfozy dyktatora to czas wojny... To najprostszy, brutalny wręcz przykład tego, że historia II wojny światowej z pewnością jest dogłębnie zbadana i opisana, ale nie wojna, którą nazywamy wielką wojną ojczyźnianą, a konflikt między ZSRR a III Rzeszą rozpoczęty hitlerowską agresją z 22 czerwca 1942 roku i kapitulacją Niemiec w maju 1945 roku. To okres nie tylko nadal profesjonalnie niezbadany, ale przede wszystkim niewyobrażalnie zakłamany i zmitologizowany w czasach sowieckich.

Największe kłamstwa to... przekonanie, że Armia Czerwona była bardziej profesjonalna i lepiej walczyła w drugiej połowie wojny niż w 1941 roku...

Operacja Bagration była możliwa tylko dzięki miażdżącej przewadze liczebnej Armii Czerwonej – w ludziach, czołgach, artylerii i samolotach. Nie byłoby też mowy o zwycięstwie gdyby nie lądowanie aliantów w Normandii, które wymusiło wycofanie z Białorusi całego korpusu pancernego SS, i kilka faktów do dziś niedocenianych, jak choćby przesiadka czerwonoarmistów z furmanek i archaicznych ZIS-5 i GAZ-AA na amerykańskie studebackery i kanadyjskie chevrolety.

Na każdym filmie dokumentalnym poczynając od 1944 roku, te fantastyczne i niezawodne ciężarówki są wręcz symbolem Armii Radzieckiej, jak pepesza i gwiazdka na furazerce. Ale do dziś panuje przekonanie, że to Armia Czerwona zmiażdżyła Wehrmacht a anglo-amerykańska pomoc w ramach „Lend & Lease Act”; miała dla zwycięstwa znaczenie marginalne. Wzmiankuje się jedynie, że stanowiła 4 proc., wartości sowieckiej produkcji wojennej. Dowodzono wyższość przewagi socjalizmu nad kapitalizmem. A słynna amerykańska tuszonka stanowiła 20 proc sowieckiej produkcji mięsa. ... Nie ma najmniejszej wątpliwości, że bez alianckich dostaw Związek Radziecki nie wytrzymałby niemieckiego naporu.

...Nieustanne ataki mas piechoty na dobrze umocnione niemieckie punkty ogniowe. ...Gdy wiosną 1942 roku stopniały śniegi... odsłoniły wzdłuż niezdobytego terenu bronionego przez Niemców góry trupów, z których kolejnych warstw można było odczytać, kto i kiedy szedł do ataku... Na dole rekruci z 1941 roku w letnich mundurach, dalej marynarze z Kronsztadu w czarnych kurtkach, leningradczycy z ochotniczych oddziałów w półcywilu, dalej w białych półkożuszkach zimowy szturm pułków syberyjskich i tak dalej... Frontalne ataki z „hura”!!! ... „za rodzinu, za Stalina”!!! Było to bezsensowne szafowanie żołnierską krwią, aż do zatknięcia czerwonego sztandaru nad Reichstagem.

...Bohater Związku Radzieckiego unicestwił w walkach 920 faszystów...

... W armii pojawiły się czarne wrony. Tak nazywano mężczyzn naprędce mobilizowanych na wyzwolonych terenach. Uważano ich za element niepewny, który najlepiej jak najszybciej postać do walki. Formowano więc z nich bataliony, które nie dostawały nawet mundurów, a karabin przypadał tylko tym z pierwszej linii, może jednemu na trzech. Reszta dostawała szpadle, saperki, albo kije.

Prawdziwy oręż musieli zdobyć w boju, na nieprzyjacielu, lub podnieść po zabitych z pierwszych szeregów. Ubrani byli w cywilne ciemne lachy.

...Propaganda wzywała czerwonoarmistów do niszczenia wroga nawet za cenę własnego życia. Takie są też scenariusze najbardziej znanych mitów.

O panfilowcach,

marynarzach z Sewastopola,

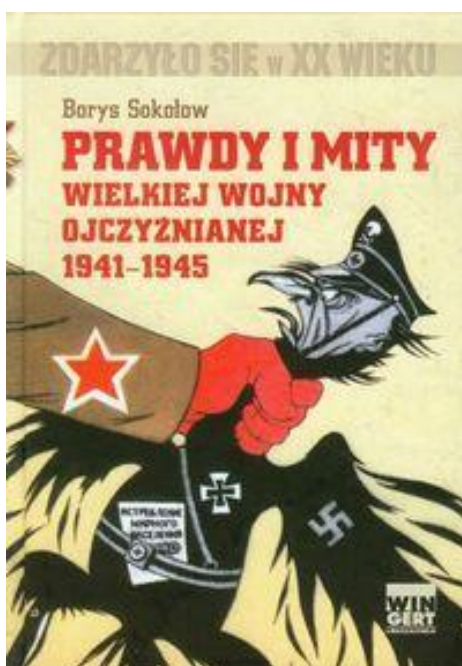
i Matrosowie.

Panfilowcy z politrukiem Wasilijem Kłoczkowem na czele, to 28 bohaterów, którzy za cenę życia 25 z nich zniszczyli 20 czołgów. W rzeczywistości było ich 140, część zginęła, część się poddała, przy życiu pozostało 28. Czołgów zniszczyli nie 20, tylko pięć.

Marynarze z Sewastopola – pięciu także pod wodzą politruka – mieli jesienią 1941 roku rzucić się pod niemieckie czołgi z wiązkami granatów i zniszczyć aż 15 maszyn. Pomijając trudność zniszczenia 15 czołgów przez pięciu samobójców, mit ten upada w konfrontacji z faktem, że siły rumuńsko-niemieckie, oblegające w październiku 1941 roku Sewastopol nigdy nie miały ani jednego czołgu.

Matrosow zaś stał się legendą, bo zastrzelił własną pierś w gniazdo cekaemu. W rzeczywistości padł martwy na otwór wentylacyjny i niemiecka załoga przerwała ogień próbując usunąć zwłoki. Ten moment wykorzystali szturmujący i podeszli tak blisko, że Niemcy musieli uciekać...

...Najsmutniejsze jest to, że ze wszystkich mitów o wielkiej wojnie ojczyźnianej najbardziej wypaczony został ten dotyczący kolaboracji obywateli ZSRR z hitlerowcami. Wiele filmów, wręcz gloryfikuje Andrieja Własowa... Tam gdzie znikł komunizm pojawił się nacjonalizm...

Po zakończeniu działań militarnych, pierwsze próby osądzenia doktryny, a zwłaszcza narodowego socjalizmu (hitleryzmu) miały miejsce w Procesach Norymberskich, zapowiedzianych 30. października 1943 roku – w Moskiewskiej deklaracji USA, Wielkiej Brytanii i ZSRR w punkcie o procesach sądowych zbrodniarzy hitlerowskich.

Powstał również „Międzynarodowy Trybunał Wojskowy dla Dalekiego Wschodu” – trybunał do osądzenia zbrodni dokonanych przez przywódców i pozostałych obywateli Japonii podczas II Wojny Światowej. Powstał 19. stycznia 1946 r. w Tokio. Państwami-założycielami były: Australia, Chiny, Francja, Holandia, Kanada, Nowa Zelandia, USA, Wielka Brytania i ZSRR. Później do porozumienia dołączyły Indie i Filipiny. Przed Trybunałem o zbrodnię przeciwko pokojowi oskarżono 25. politycznych i wojskowych przywódców, z czego 7. skazano na karę śmierci, a 16. na karę dożywotniego więzienia.

W NRD obchodzili 25. rocznicę zwycięstwa nad faszyzmem

Faszyzm (fascio – wiązka, związek) – doktryna polityczna powstała we Włoszech, w latach międzywojennych, sprzeciwiająca się demokracji parlamentarnej, głosząca kult państwa (totalitarne silne przywództwo, terror państwowy i solidaryzm społeczny). Faszyzm podkreślał wrogość wobec zarówno liberalizmu, jak i komunizmu. Początkowo nazwa odnosiła się tylko do włoskiego pierwowzoru, później była stosowana wobec pokrewnych ruchów w latach 20. i 30. XX wieku, zwłaszcza narodowego socjalizmu w Niemczech. Faszyzm uważany jest za doktrynę skrajnie prawicową lub hybrydalną, tzn. łączącą elementy lewicowe i prawicowe. Integralne części faszyzmu to: nacjonalizm, etatyzm, militarizm, imperializm, totalitaryzm, antykomunizm, korporacjonizm, populizm...

Obchody...

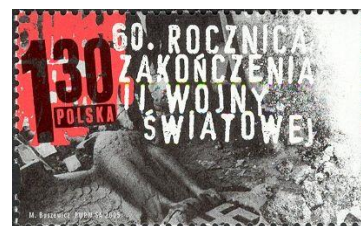
...w 1965 roku i w 1980 roku wojna zakończyła się 9. maja?

Zwycięstwo nad faszyzmem...

...w 1985 roku wojna zakończyła się 9. maja – dzień zwycięstwa? – „dzień победы”

Datowanie i treść datownika w 2005 roku było nowością:

FDC – Zakończenie II Wojny Światowej!!!

z datą 06.05.2005

W uroczystych obchodach w Moskwie nie ma jednego słowa o wojennych i powojennych zbrodniach stalinizmu w Europie Środkowej i Wschodniej – jest tylko parada.

Solidarność PW – Pismo OZ NSZZ „S” w PW wydawane przez Komisję Zakładową
e-mail: nszz@ca.pw.edu.pl; adres internetowy: www.solidarnosc.pw.edu.pl
tel. 22 234 78 72; tel./fax 22 234 53 43